

[Steincke.]

større Forretningslokaler i Konkurrence med Sagførerne, ogsaa til Fordel for den mere bemidlede Del af Befolkningen. Derfor ser man, hvad ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Godskesen) gjorde opmærksom paa, at der Gang paa Gang er fremsat, ja, at jeg som Justitsminister saa sent som i Samlingen 1926—27 har fremsat et Lovforslag, der ikke indeholdt en til nærværende Lovforslags § 4 svarende Bestemmelse, men som holdt sig inden for det Omraade, jeg har karakteriseret som Lovens Hovedopgave, altsaa Gennemførelsen af Fuldmægtigenes Statsansættelse og Bortfald af deres Privatpraksis, et Forslag, som blev vedtaget af alle Partier i Folketinget minus Venstre. Det har altsaa i Virkeligheden i Aarevis beroet paa det konservative Folkeparti selv her i Landstinget, om det vilde have den Løsning, som Partiet nu saa meget ønsker. Men saa længe det konservative Folkeparti kunde opnaa denne Løsning ved Samarbejde bl. a. med Socialdemokratiet, har det ikke for Alvor været til at faa i Tale her i Landstinget, medens Partiet nu, da Løsningen ikke længer er gennemførlig, fremsætter sit Ændringsforslag under Nr. 2. Jeg maa efter dette anbefale ærede Medlemmer at stemme mod dette, om end jeg maa beklage, at det konservative Folkeparti i dette Spørgsmaal har drevet en Politik, der tilsyneladende ikke har ladet sig lede af Ønsket om en saglig Løsning, hvilket Ønske først dukker frem nu, da Partiet ved, det er uigennemførligt at komme denne Vej ud. Og til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen), som haabede, at man ad Aare kunde naa at komme den Vej ud, vil jeg sige, at det har det ærede Medlem kunnet opnaa i Aarevis indtil i Fjor.

Hvis vi derfor vilde have Hovedspørgsmaalet løst, var der for Socialdemokratiet efter de foregaaende adskillige Aars Forhandlinger ingen anden Vej end at søge Samarbejde med Venstre og den højtærede Regering. Men skulde vi faa et saa lunkest Parti som Venstre med til at gennemføre Sagen, maatte vi ogsaa bøje os for Kravet om at faa lagt flere Forretninger ind under Dommerkontorerne, flere end vi i og for sig anser for sagligt forsvarligt eller heldigt. Maaske vil den ærede Ordfører (J. V. Christensen), som ikke har deltaget saa mange Aar i disse Forhandlinger som vi ældre Medlemmer af Landstinget, protestere imod, at jeg i denne Sag betegner hans Parti som lunkest, men dels vilde en saadan Protest kun fremkalde et Smil hos os andre, der

har overværet disse aarelange Forhandlinger, dels skal jeg minde om, at ogsaa i denne Samling hengik der 3—4 Maaneder, før Venstre bekvemmede sig til at lade Udvalget begynde paa at bestille noget. Jeg indrømmer, at det er en væsentlig Forbedring, i tidligere Samlinger er der gaaet 4—5 Maaneder, men 3 skulde der dog i hvert Fald gaa, før man kunde give sig i Kast med dette alvorlige Arbejde. Den højtærede Justitsminister erindrer, at jeg ved Sagens første Behandling oplyste ham om, hvad han for øvrigt godt vidste i Forvejen, at han først og fremmest maatte vente Maestrand hos sine egne, og det er altsaa slaaet til, idet Lovforslaget kunde være oversendt til Folketinget for flere Maaneder siden, hvis hans eget Parti havde stillet sig lige saa interesseret overfor en Løsning som vi andre, i hvert Fald Socialdemokratiet.

I øvrigt vilde jeg gerne til Slutning, foranlediget ved den af det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) omtalte Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“, en Artikel, som jeg i øvrigt ikke skal diskutere nu, spørge den højtærede Justitsminister om, hvorledes han mener der skal forholdes af den Person, som enten klager over, at der er nægtet ham Retshjælp paa et Dommerkontor, eller ogsaa klager over selv den ydede Hjælp, Formen eller Resultatet af denne. Jeg har jo nok min Mening herom, men jeg vil, forinden jeg udtaler mig videre, gerne høre den højtærede Justitsministers, høre en Vejledning til Brug for Offentligheden og til Afværgelse af mulige Tvivl i de Stridigheder, der utvivlsomt vil flyde af Vedtagelsen af § 4 i den udvidede Form.

Efter de aarelange Forhandlinger, der har været ført, skal jeg i øvrigt, som sagt, paa Socialdemokratiets Vegne efter Omstændighederne anbefale, for at vi dog en Gang, hvis det er muligt, kan naa til Vejs Ende med denne Sag, at man stemmer for samtlige de stillede Ændringsforslag undtagen Nr. 2.

Hans Nielsen: Det har jo i dette Spørgsmaal om Dommerfuldmægtigenes Statsansættelse været Hovedsagen at tage de private Interesser bort fra Dommerkontorerne. Det har været Hovedsagen, hver Gang der blev talt om dette Forhold, at de, der arbejder paa Dommerkontorerne, ikke maa have private Interesser i de Sager, de har med at gøre, og det har ogsaa været Hovedsagen for Udvalget, som nu har sluttet sit Arbejde, at tage denne private Erhvervsinteresse bort fra Dommerkontorerne. Men saa er det Spørgsmaalet, om Befolkningen